

Cornelis TROMP (1629-1691)

Op grond van de grote verdiensten van zijn vader, was de jonge Tromp niet onopgemerkt gebleven, maar hij bleek zelf ook een persoonlijkheid en een kundig zeeofficier. Op 20-jarige leeftijd werd hij al kapitein.

Hij streed mee in een aantal slagen van de Eerste Engelse Oorlog: Elba (1652) en Livorno. (1653) Tijdens deze laatste slag verloor hij zijn schip aan de Engelsen, maar wist zich zwemmend te redden.

Hij onderscheidde zich door zijn weergaloze, aan doldriestheid grenzende, moed en strijd lust, hij streefde naar spectaculaire acties, een ongemakkelijk, eigenzinning, arrogant, ongedisciplineerd en zorgeloos man. Hij had van zijn vader echter diens groot tactisch inzicht en kennis van zeezaken overgenomen.

Na de Slag bij Lowestoft, (1665) waarin Van Wassenaer van Obdam sneuvelde, wist hij de zwaar gehavende vloot veilig binnen te brengen. Toen De Ruyter in 1665 van zijn reis naar Afrika's westkust en het Caribische gebied met de Hollandia in Delfzijl terugkeerde, uitbundig werd binnen gehaald en benoemd werd tot Luitenant-Admiraal-Generael, kwam C. Tromp onder Michiel te staan. Hierdoor was hij hevig gekwetst en ging eigenmachtiger optreden.

Cornelis trok zich niets aan van de discipline die De Ruyter juist zo hoog in zijn vaandel had staan en als ruggengraat van zijn vlootbeheersing beschouwde. Dit leidde in de Vierdaagse Zeeslag al tot conflicten, maar in de Tweedaagse zeeslag, die als gevolg van zijn ongehoorzaamheid aan De Ruyter's bevelen door de Nederlanders verloren werd, was de maat vol¹. Cornelis werd ontslagen en er ontstond een vete tussen de beide mannen.

Tromp bleef ruim 6 jaar aan de wal, maar Stadhouder Willem III wist, na het rampjaar en in het zich van een alles beslissende slag tegen de Engelsen en Fransen, in 1673 met veel moeite een verzoening tussen Tromp en De Ruyter te bewerkstelligen, o.a. door Tromp in het geheim te beloven dat hij de Ruyters opvolger als Lt-Adm. Generael zou worden. Cornelis werd benoemd tot Bevelhebber onder Michiel van het tweede eskader in de Slagen bij Schooneveld en Kijkduin. Hij gedroeg zich manmoedig en was voor een groot deel verantwoordelijk voor de uiteindelijke overwinning.

¹ Cornelis Tromp was in ongenade geraakt toen hij de hoofdmacht verlaten had in een poging het eskader van de Engelse admiraal Edward Spragg aan te vatten.

In de Slag bij Kijkduin kwam hij weer tegenover Edward Spragg te staan en werd toen door de tijdige komst van De Ruyters eskader van een strijd tegen een grote overmacht behoedt. Uiteindelijk zouden de beide admiraals het vanaf verschillende vlaggenschepen tegen elkaar blijven uitvechten, tot Spragg bij de zoveelste vlaggenschipwisseling overboord viel en verdronk. Tromp trad later in dienst van de Koning van Denemarken en versloeg andermaal de Zweden bij Oland.

Hoewel hij na De Ruyters dood in 1676 tot opvolger en Luitenant-Admirael-Generael benoemd was, kwam hij als zodanig nooit in actie. Hij stierf thuis in bed.

DE Marine heeft diverse schepen slechts met "TROMP" aangeduid, in het midden latend of MAARTEN Harpertszoon of diens zoon, CORNELIS bedoeld wordt:

- 1936 Flottieljeleider/Lichte Kruiser
- 1975 Geleide Wapenfregat
- 2004 Luchtverdedigingscommandofregat

